

פרשת פקודי

(דף רמ"ג ע"א)

מפרש ג' גוונים ועתה הגוון השני צבע אש

גוון אֵשׁ הגוון השני הוא בצבע אש, והוא מצד בינה דקלי' (מהרח"ו), **וְהָיָה**
גוֹוֹנָא נְחֹתָא לְעֵלְמָא זה הגוון יורד לעולם, **וְעָאֵל לְכַמְה**
סְטָרִין ונכנס בליבות בני אדם להחטיאם בכמה אופנים, ומבארם, **לְאַבְאֵשׁא**
לנקום ולנטור בדברים קלים (רמ"ק), **לְקַטְלָא**, **וְלְאוֹשְׁדָא דְמִין** להרוג
ולשפוך דם שהוא יותר חמור מנקימה, **וְלְקַפְחָא לְבְנֵי נְשָׂא** ולגזול ולשדוד
לבני אדם. **וְעַל דָּא כְּתִיב** ועל בני אדם אלו ששולט בהם גוון זה השני, כתוב,
אִם יֹאמְרוּ לְכָה אֶתְנֹו נְאֻרְבָּה לְדָם נַעֲפִנָּה לְנָקִי
חֲנָם אם יאמרו לך החברים הרעים נארוב ונסתיר עצמינו לשפוך דם נקי ללא סיבה.
בְּגִין דְּאִית אוֹשְׁדֵי דְמִין לְמִנְנָא, **וְקַטְלֵי לְמִנְנָא** משום שיש
ששופכים דם בחינם והורגים בחינם. **וְאִית דְּאוֹשְׁדֵי דְמִין וְקַטְלֵי**
בְּקֶרְבָּא ויש שאינם שופכים דם בחינם אלא במלחמה, **וְהָיָה מְסֻטְרָא**
דְּדְכוּרָא וְהָיָה מְסֻטְרָא דְנוֹקְבָא אחד מהם הוא מצד הזכר דקלי', ואחד
מהם הוא מצד הנוק' דקלי', ומבאר דבריו, **סְטָרָא דְדְכוּרָא אוֹשִׁיד דְמִין**
לְמִנְנָא אלה ששורשם צד הזכר דקלי' הורגים ושופכים דם בחינם, **בְּדְקֵא מְרָן**
כפי שביארנו לעיל. **סְטָרָא דְנוֹקְבָא**, **לְאַנְחָא קְרָבִין** ונשמות ששורשם
מצד הנוק' דקלי' הן שופכות דם במלחמות, **וְלְאַתְקַטְלָא אֵלִין בְּאֵלִין**
והורגים אלו באלו, **וְכֹל קְרָבִין וְקַטְוִלִין אֵלִין בְּאֵלִין**, **מִתְחֵהוּא**

הלימוד היומי

לע"נ הרבנית לאה שרעבי בת לאה ע"ה

סְטֵרָא דְנוֹקְבָא קָא אֲתִיין וכל הקרבות וההריגות של אלו באלו הם באים מצד נוק' דקלי', הטעם לזה הוא כי צד הזכר מעורר את האדם לכעס גדול עד שגורם לו להרוג בחינם, אבל צד הנקבה אין בה כח גדול ומעוררת להרוג רק במלחמה כשעומד אדם

• כנגדו (רמ"ק).

הגוון השלישי צבע שחור

גוֹוֹן אוֹפֵם הגוון השלישי הוא צבע שחור מצד דעת דקלי' (מהרח"ו) כי הוא כעס בינוני סוד קו האמצעי (רמ"ק), **הֵאֵי גוֹוֹנָא נְחֹתָא לְעֵלְמָא** זה הגוון יורד לעולם, **וְנְחֹתָא לְאַתְמָנְאָה עַל כָּל פְּצוּעֵין, וּמְחִיין** ויורד להיות ממונה על בני אדם שמכים ופוצעים זה את זה בכעסם, **וְתַפִּיסוּ דְגוֹפִין** וממונה גם על אותם הגורמים לאחרים להתפס ולשבת בבית האסורים, **וְצְלִיבוּ, וְחֲנִיקוּ** ועל הגורמים לתלות או לחנוק בני אדם, **לְאַבְאֲשָׁא תְדִיר לְבְנֵי נְשָׂא** ומביא להרע תמיד לבני אדם. **אֵלֵין תִּלְתַּת גוֹוֹנִין** אלו השלושה גוונים שהם עשן אש ושחור, **מִתְפַּרְשָׁן לְכַמָּה סְטֵרִין דְעֵלְמָא** מתפשטים לכמה צדדים של העולם בכמה אופנים, **וְאַתְפַּשְׁטֵן גוֹ בְנֵי עֵלְמָא** ומתפשטים בתוך בני העולם להחטיאם בכעס.

חוזר ומבאר הגוונים ועתה הגוון הראשון

גוֹוֹן תְּנַנָּא וחוזר ומבאר את הגוונים, הגוון הראשון שהוא גוון העשן **נְחֹתָא בְעֵלְמָא** יורד ומתפשט בעולם, **וְהֵאֵי אִיהוּ גוֹוֹן קְדָמָא** והוא

הלימוד היומי

לע"נ הרבנית לאה שרעבי בת לאה ע"ה

הגוון הראשון היוצא מן חכמה דקלי' (מהרח"ו לעיל), **דְּנִפְקָא מִגּוּ נִקְדָּה**
דְּשָׁקִיעַ שיוצא מתוך הנקודה השקועה שהיא כתר דקלי' **מִהְהוּא צֵל**
דְּקִאֲמָרָן מאותו צל כפי שאמרנו לעיל, שהוא זכר דקלי' הנקרא צל מן צלמו"ת,
דְּאִיהוּ סְמָא"ל שהוא הס"מ, **דְּקָא רְכִיב עַל גָּמֶל** שהוא רוכב על
גמל שהיא נוק' דקלי', **כְּמָה דְּאֲתָמַר** כמו שאמרנו לעיל, **וְהֵאֵי גִוּוֹן**
תִּנָּנָא אֶקְרִי קַצְפִּיא"ל רַבְרְבָא וזה הגוון דעשן נקרא קצפיא"ל הגדול,
כי ממנו יוצא הקצף [א]. **וְהֵאֵי אִיהוּ רוּגְזָא דְּבִנֵי נְשָׂא** והוא גורם את
הקצף והרוגז של בני אדם, **דְּאֲתְקִיפוּ לְבָא בְּרוּגְזָא** שמתחזק לבם בכעסם
וקשה לרצותם בבחי' נוח לכעוס וקשה לרצות.

הרוגז שבא מהגוון של העשן הוא יסוד ושורש לכל שאר מיני הכעס

תְּחֹת הָאֵי תַחַת זֶה קַצְפִּיא"ל הגדול, מְמַנֵּן אֶלְפָּה וְשִׂית מֵאָה
חֲבִילִין ממונים אלף ושש מאות מחנות של מלאכי חבלה, **דְּאִינִין**
רוּגְזָא דְּגוֹפִיִּיהוּ דְּבִנֵי נְשָׂא שהם מביאים וגורמים לכעס הניכר בגופם של
בני האדם. **בְּגִין דְּאִית רוּגְזָא דְּשִׁלְטָא בְּעֵלְמָא לְמַעַבְד דִּינָא**
משום שיש כעס ששולט בעולם וגורם לעשות דין בחבירו מיד. **אַבְל הָאֵי (סְטְרָא)**
אבל הכעס הזה שבא מן גוון העשן **אִיהוּ רוּגְזָא דְּשִׁלְטָא וְעָאֵל**

אור הרשב"י

[א] קצפיא"ל כך כתוב בכל הספרים. ואפשר מפני שהוא קוצף כי קצפיאל הוא שם מלאך מפני שקופץ. ונ"ל שהנכון הוא קצפיא"ל קדוש והוא טוב לקפיצת הדרך. (הרמ"ק).

הלימוד היומי

לע"נ הרבנית לאה שרעבי בת לאה ע"ה

בְּגוֹפֵייהוּ דְּבְנֵי נֶשֶׁא זה רוגז ששולט ונכנס בגוף בני האדם בליבם וחושבים
 איך לגמול רע לחבריהם, **דְּאֶתְרַגְיִזוּ בְּהַאי רוּגְזָא** שמתרגזים בליבם בזה
 הרוגז ואין מוציאים הרוגז לחוץ. **וְהַאי רוּגְזָא** וזה הרוגז, **אִיהוּ יְסוּדָא**
דְּכָל שְׂאָר גְּוֹוֵי הוא יסוד ושורש לכל שאר מיני הכעס, **לְמַעַבְד בְּהוּ,**
בְּנִינָא לְאַבְאָשָׂא כי גורם לעשות על ידו בנין איך להרע לחבירו, ולכן מי שלא
 יכנס לכעס זה לא יכנס לשאר כעסים (רמ"ק) [ב], **בְּגִין דְּהַאי תְּנָנָא** משום שעשן

אור הרשב"י

שהוה רחים ליה.

ויהי ריב בין רועי מקנה אברהם ובין רועי
 מקנה לוט ואח"כ מריבה אמר אברהם אבינו
 ע"ה הפרד נא מעלי, וע"ז י"ל תולה ארץ על
 בלימה שדרשו רבותינו במס' חולין (פט). על
 מי שבולם פיו בשעת מריבה וקרין בלי
 אותיות מ"ה נעשה רי"ב ואז יזכה לה' יענה
 תפילתו.

הכועס נקרא בהמה ר"ת בערתי הקדש מן
הבית שע"י הכעס מוציא הקדושה ומכניס
הסט"א.

הסבלן זוכה לשני עולמות עוה"ב
ועוה"ז

הגמ' בפסחים (קיג) אומרת "הרתחנים
חייהם אינם חיים" כי הסבלן זוכה לשני
עולמות עוה"ב ועוה"ז. ואילו הכעסן מאבד ב'
עולמות אלו כי אין לו שמחת חיים בכל עת
הוא שרוי בעצבות, תמיד יש לו תרעומת על
שכנו על חבירו בכל עת ימצא סיבה לכעוס,
בעת שקם ממטתו מחפש אמתלא לכעוס
"וירא מנוחה כי טוב ואת הארץ כי נעמה ויט

[ב] בענין חומר ענין הכעס

"ואתה תצוה את בני ישראל" אין צו אלא
לשון זירוז ומתי מורזים במקום שיש חסרון
כ"ס ופי' כמו שאמרו בזה"ק שהכועס פוגם
בכל העשר ספירות ר"ת כ"ס כ' י' ס'פירות,
ור"ת כע"ס כל עשר ספירות.

ולמדנו בפרשת תרומה "ועשו לי מקדש
ושכנתי בתוכם" בתוכו לא נאמר אלא
בתוכם של כל אחד ואחד בלבנו של כל אחד
מישראל - וכתב הרב בעל ראשית חכמה
(שער הקדושה ז') כל פגם שיפגום האדם
בליבו ע"י שנאה וכעס הוא מכניס צלם
"בהיכל" לפי שהלב הוא ק"ק שתשרה שכינה
בו ואם כועס מגרש את השכינה ומכניס ע"ז
אל זר במקומה והי"ת לובש קינאה עליו "אל
קנא" גי' כעס.

גמרא בפסחים (סו:) אמר ר' מני בר פטיש
כל הכועס אפי' פוסקים עליו גדולה מן
השמים מורידים אותו, מנלן מאליאב שנאמר
ויחר אף אליאב בדוד, וכי אזיל שמואל
לממשיחיהו כתיב כי מאסתיהו, מכלל

הלימוד היומי

לע"נ הרבנית לאה שרעבי בת לאה ע"ה